

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 587/2014-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť Š. S., zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Havelkovou, Advokátska kancelária Andrea Havelková, s. r. o., Daniela Dlabáča 2748/28, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 201/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Š. S. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 201/2009 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I p r i k a z u j e v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 201/2009 konať bez zbytočných prierahov.

3. Š. S. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť Š. S. trovy právneho zastúpenia spolu v sume 511,34 € (slovom päťstojedenásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Andrey Havelkovej, Advokátska kancelária Andrea Havelková, s. r. o., Daniela Dlabača 2748/28, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2014 doručená sťažnosť Š. S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Andreou Havelkovou, Advokátska kancelária Andrea Havelková, s. r. o., Daniela Dlabača 2748/28, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 201/2009.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

„Návrhom doručeným Okresnému súdu... 24. 1.2009 sa sťažovateľ ako navrhovateľ... domáha, aby súd určil, že je výlučným vlastníkom motorového vozidla značky N... Po podaní žaloby Okresný súd... v tejto veci nekonal až do roku 2013. Až po cca 4 rokoch od podania žaloby Okresný súd... doručil dňa 14. 10. 2013 vyjadrenie odporcu v tejto veci sťažovateľovi spolu s výzvou na vyjadrenie sa k tomuto podaniu odporcu. Odporca sa... vyjadril podaním zo dňa 30. 10. 2013, ktorým navrhol aj vstup Ministerstva vnútra... a spoločnosti H... do konania na stranu odporcu a doplnil žalobný petit. Okresný súd... však rozhodol iba čiastočne uznesením 31 Cb/201/2009 zo dňa 13. 12. 2013, pričom o návrhu na vstup spoločnosti H... do dnešného dňa vôbec nerozhodol a... nebol vytýčený ani

termín pojednávania v tejto veci. Sťažovateľ nemôže po dobu trvania súdneho konania užívať svoje motorové vozidlo, ktorého nadobúdacia hodnota bola podľa Leasingovej zmluvy... 797.300,- Sk (26.465,51 €).

... postup Okresného súdu... nemožno odôvodniť právnou alebo faktickou zložitou veci alebo správaním účastníkov konania, a tak podľa nášho názoru postupom Okresného súdu... došlo a stále dochádza k porušovaniu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Okresný súd... pri rozhodovaní v tejto veci svojim postupom, resp. nečinnosťou spôsobil stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza už bez mála 5 rokov... poukazujeme na skutočnosť, že sťažovateľ počas vedeného súdneho konania ako vlastník predmetného motorového vozidla nemôže toto užívať, nakoľko sa nachádza v úschove, kde toto vozidlo uložil útvar Policajného zboru a musí platiť napr. poisťné na predmetné vozidlo. Sťažovateľ by... mal po rozhodnutí súdu o vrátení zaistenej veci ako povinná osoba uhradiť útvaru Policajného zboru nevyhnutné náklady, ktoré vznikli v súvislosti s jej zaistením a úschovou, ktorá trvá už bez mála 5 rokov, ak súd nerozhodne inak. Každým dňom súdneho konania stráca predmetné motorové vozidlo na hodnote, pričom súd by mal aj vzhľadom na uvedené rozhodnúť čo možno najrýchlejšie, pričom tento spor je pre odporcu mimoriadne významný s poukazom aj na nadobúdaciu hodnotu vozidla.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 31 Cb/201/2009 porušené bolo.

Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 31 Cb/201/2009 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 15.000,- €... ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania vo výške 340,90 €... ktorú im Okresný súd Bratislava I je povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa prijal na ďalšie konanie uznesením č. k. I. ÚS 587/204-11 z 1. októbra 2014 a vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k prijatej sťažnosti.

Predsedníčka okresného súdu na výzvu ústavného súdu reagovala podaním sp. zn. Spr. 3632/2014 z 23. októbra 2014, v ktorom okrem iného uviedla:

„Vzhľadom na časový odstup prvých dvoch úkonov súdu vykonaných v namietanej veci a celkovú dĺžku súdneho konania je možné konštatovať, že konanie namietanej veci je poznačené zbytočnými prietahmi. Mám však za to, že od 14.03.2013 koná súd vo veci bez prietahov.

Na celkovú dĺžku konania však mala vplyv okrem nadmernej zaťaženia súdu aj potreba vykonania procesných úkonov (podanie návrhu na vstup nových účastníkov do konania, potreba jeho doplnenia, žiadosť navrhovateľa o predĺženie lehoty na doplnenie návrhu,..), ktorá nariadenie termínu pojednávania vo veci oddialila. Termín pojednávania bol po vykonaní potrebných procesných úkonov nariadený na deň 15.12.2014 o 8:00 hod.

Považujem za potrebné poukázať na skutočnosť, že samotná ústavná sťažnosť je prípustná, len ak iné opatrenia neviedli k náprave. Mám za to, že nápravu vzniknutých prietahov v konaní bolo možné zabezpečiť aj podaním sťažnosti k rukám predsedníčky Okresného súdu Bratislava I. Táto však zo strany sťažovateľa podaná nebola.“

Sťažovateľ k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu vo svojom liste doručenom ústavnému súdu 14. novembra 2014 okrem iného uviedol:

„Nemôžeme súhlasiť s názorom Okresného súdu Bratislava I, ak tvrdí že jeho postup odo dňa 14.03.2013 nie je poznačený prietahmi.

Dňa 14.03.2013 pristúpil Okresný súd Bratislava I k opätovnej výzve žalovaného k vyjadreniu k žalobe a na doručenie leasingového spisu. Máme za to, že v tomto prípade Okresný súd Bratislava I nemusel opätovne vyzývať žalovaného na vyjadrenie, nakoľko

odporca by sa mal možnosť vyjadriť k návrhu aj na prípadnom nariadenom pojednávaní, resp. odporca nemusí možnosť vyjadriť sa v tejto právnej veci využiť. ...

K tvrdeniu Okresného súdu Bratislava I o predlžovaní konania aj z dôvodu potreby procesného úkonu, a to na základe návrhu na vstup nových účastníkov do konania uvádzame nasledovné:

... ak by nedošlo k prietahom v konaní, tak by pravdepodobne nevznikla ani potreba na vstup ďalších účastníkov do tohto konania, nakoľko až dňa 22.09.2010, teda po takmer roku po podaní návrhu, si tretia osoba (spoločnosť H...) začala uplatňovať nárok k zaistenému vozidlu, ktoré je predmetom sporu, a teda návrh na vstup účastníka do konania bol odôvodnený objektívnymi skutočnosťami bez zavinenia sťažovateľa. Vstup Ministerstva vnútra SR do konania bol taktiež spôsobený a priori prietahmi v predmetnom konaní, nakoľko navrhovateľ bez vstupu tohto účastníka do konania by musel uhradiť nevyhnutné náklady spojené s úschovou vozidla, ktorá práve z dôvodu nečinnosti Okresného súdu Bratislava I trvá už niekoľko rokov, čím došlo k podstatnému navýšeniu týchto nákladov, a tak aj potrebe navrhnúť vstup ministerstva do konania.

Zároveň podľa nášho názoru došlo k prietahom v konaní aj v rámci rozhodovania o návrhu na vstup účastníkov do konania, nakoľko sťažovateľ navrhol, aby vstúpili do konania dvaja účastníci, a to Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a spoločnosť H..., ešte podaním zo dňa 30.10.2013. Okresný súd Bratislava I síce pripustil vstup ďalšieho účastníka do konania, avšak len Ministerstva vnútra SR, a nijakým spôsobom vo svojom rozhodnutí nerozhodol o vstupe druhého navrhovaného účastníka sťažovateľom, a teda o vstupe spoločnosti H..., do tohto konania. Až dňa 08.09.2014, t.j. takmer po roku od podania návrhu. Okresný súd Bratislava I vydal uznesenie, ktorým vyzval sťažovateľa k doplneniu výpisu tejto osoby z registra alebo inej evidencie, do ktorej je táto zahraničná osoba zapísaná. Podľa nášho názoru predmetná vada podania sa dala odstrániť pri správnom konaní okresného súdu v priebehu pár týždňov, a nie rok po podaní návrhu.

Okresný súd Bratislava I vo svojom vyjadrení tvrdí, že podľa jeho názoru bolo možné nápravu vzniknutých prietahov v konaní zabezpečiť aj podaním sťažnosti k rukám predsedníčky tohto súdu. S týmto názorom sa taktiež nestotožňujeme, pričom poukazujeme na našu argumentáciu ohľadom tejto podmienky prípustnosti sťažnosti podľa čl. 1 27 Ústavy SR v samotnej sťažnosti. Podľa nášho názoru z judikatúry Ústavného súdu SR

vyplýva, že vo viacerých prípadoch Ústavný súd SR posudzoval ústavnú sťažnosť aj bez splnenia tejto podmienky prípustnosti, čím v podstate vyslovil, že táto podmienka nie je podmienkou pre prípustnosť sťažnosti. Judikatúra ESLP v obdobných veciach... podporuje náš názor, že pre prípustnosť sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR je nepodanie sťažnosti predsedovi dotknutého súdu bez právneho významu, nakoľko táto nie je účinným právnym prostriedkom nápravy.“

Ústavný súd upustil so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 201/2009.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba

domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prierahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom

konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že po právnej stránke nemožno konanie o určenie vlastníckeho práva, ktoré patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, hodnotiť ako zložité.

Pokiaľ ide o druhé kritérium – správanie sťažovateľa, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k zbytočným prieťahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd po preskúmaní spisu okresného súdu sp. zn. 31 Cb 201/2009 zistil v doterajšom priebehu tieto obdobia nečinnosti:

- od 24. novembra 2009 (podanie návrhu) do 4. mája 2010 (okresný súd vyzval odporcu na vyjadrenie k návrhu),
- od 4. mája 2010 do 11. júna 2012 (okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku),
- od 2. júla 2012 (sťažovateľ zaplatil súdny poplatok) do 9. apríla 2013 (okresný súd vypravil opätovnú výzvu odporcovi na vyjadrenie k návrhu),
- od 12. júna 2013 (okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie odporcu) do začiatku októbra 2013 (výzva Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Čadca na zaslanie spisu a výzva sťažovateľovi na vyjadrenie k vyjadreniu odporcu),
- od 13. decembra 2013 (okresný súd uznesením rozhodol, aby do konania vstúpilo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) do 2. septembra 2014 (odoslané uznesenie okresného súdu, výzva sťažovateľovi, aby odstránil vady návrhu na vstup spoločnosti H. do konania).

Ústavný súd konštatuje, že k zbytočným prieťahom v konaní dochádzalo opakovane aj preto, že výzvy okresného súdu boli odoslané s veľkým časovým oneskorením. Opätovná

výzva na vyjadrenie odporcu k návrhu s dátumom 14. marec 2012 bola odoslaná z okresného súdu 9. apríla 2012, žiadosť Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Čadca a výzva sťažovateľovi, aby sa vyjadril k vyjadreniu odporcu s dátumom 18. júla 2013, boli z okresného súdu odoslané až po troch mesiacoch, t. j. začiatkom októbra 2013, uznesenie okresného súdu z 3. júna 2014 bolo z okresného súdu odoslané až 2. septembra 2014, teda tiež až po troch mesiacoch.

Ústavný súd nemôže súhlasiť s tvrdením predsedníčky okresného súdu, že postup okresného súdu bol od 14. marca 2013 bez prieťahov. Opätovná výzva odporcovi na vyjadrenie k návrhu zo 14. marca 2013 bola zbytočná. Odporca má iba právo, nie povinnosť k návrhu sa vyjadriť. Pokiaľ sa odporca k návrhu na základe prvej výzvy zo 4. mája 2010 tri roky nevyjadril, nebolo povinnosťou okresného súdu opätovne ho k vyjadreniu vyzývať. Zároveň je potrebné skonštatovať, ako to už ústavný súd uviedol, že k prieťahom v období od 14. marca 2013 do 2. septembra 2014 v dĺžke 7 mesiacov došlo iba z dôvodu oneskorenia pri odosielaní zásielok z okresného súdu.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v argumentácii o neprípustnosti sťažnosti z dôvodu, že sťažovateľ nepodal predsedníčke súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva nie je možné považovať sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi súdu za účinný prostriedok nápravy.

Ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby ani 5 rokov po podaní návrhu na okresnom súde nebolo vo veci vykonané žiadne pojednávanie.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 201/2009 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

V súlade s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd okresnému súdu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 201/2009 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 15 000 €.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie základného práva (doterajšiu dĺžku súdneho konania, dobu prieskumu okresného súdu v konaní, význam veci pre sťažovateľa) považoval ústavný súd za odôvodnené priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 2 500 €, ktoré je okresný súd povinný zaplatiť mu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania, ktoré sťažovateľovi v konaní pred ústavným súdom vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním. Sťažovateľ si uplatnil nárok na úhradu trov konania v sume 511,35 €.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2014 je 134 € a hodnota režijného paušálu je 8,04 €.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2014 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) v sume 426,12 € vrátane režijného paušálu (3 x 134 € + 3 x 8,14 €). Odmena právnej zástupkyne za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom zvýšená o 20 % daň z pridanej hodnoty tak predstavuje celkovú sumu 511,34 €.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.